

FAB

#Ondernemend

Debbie de Wagenaar
directeur Corporate
Communications McDonald's:

**'Het begint en
eindigt met
PASSIE'**

am·bi·tie

(de; v; meervoud: *ambities*)

1 streven; eerezucht

www.fabmagazine.nl 2014 prijs: 4,95

Olcay Gulsen, Fleur Agema, Léon de Jong, Jort Kelder, Erik van Muiswinkel, Mirjam van den Broeke, Mike Boddé, Stephanie Hottenhuis, Lies Visschedijk en Michaela dePrince

#01

Tekst: Eveline Karman

Dollemansrit

Eveline Karman - in oktober verschijnt haar thriller *Verstrikt* - schreef voor FAB het verhaal *Dollemansrit*.

Alsof ik in de Efteling in de Python zit. Precies dat gevoel trekt door me heen. Om exact te zijn: de siddering van het moment dat de rij karretjes zichzelf omhoog heeft getakeld en bovenaan een paar seconden wacht op dat ene moment dat hij met een rotgang omlaag kan duiken.

'Joël Kanters', zegt hij, mijn nieuwe collega. Zijn hand houdt de mijne net iets te lang vast. Voelt hij het ook? De spanning en het besef dat er iets gaat gebeuren, de onvermijdelijke rush omdat je nu eenmaal in dat karretje bent vastgesnoerd en de rit moet uitzitten? Zijn ogen knippen zich samen. Zongebruinde kraaienpoten. Ik voel het verlangen er met mijn vinger over te strelen. Wat is hij bijzonder. Bijzonder knap, bijzonder stralend, bijzonder bijzonder eigenlijk. Ik mompel iets onsamenhangends en schuif terug achter mijn bureau. Ik moet nog een directieoverleg voorbereiden en de notulen van een overnamegesprek uitwerken.

Voor een directiesecretaresse is er genoeg te doen bij de multinational waarvoor ik werk. Naast 34 vestigingen in Europa hebben we twee grotere kantoren, een in Utrecht waar de directie zetelt, het andere in Antwerpen. Joël gaat Antwerpen runnen. En ik verheug me daar nu al op.

Vier maanden vol steelse blikken en e-mails vol dubbelzinnige toespelingen zijn voorbij. Soms laat hij me een week smachten en vertikt hij het te mailen, andere dagen belt hij me op zijn vrije dag met een smoesje. Dat ongrijpbare gedrag maakt me week. Joël is de man die ik zoek: slim, spannend, grappig. Had ik al gezegd onweerstaanbaar? En hij is net als ik single, ontdekte ik. De weg is vrij. Tot in den treure lees ik zijn mails om er zeker van te zijn dat ik geen enkele hint of grap heb gemist.

Waar wachten we nog op? app ik hem brutaal tijdens een personeelsfeest. Hij ontwijkt mijn groepje al de hele avond,

zoekt aansluiting bij de directie, maar onze verhitte blikken laten geen ruimte voor twijfel. Ik voel me openbloeien. Ik ben klaar voor elke centimeter, elk moedervlekje van Joël.

Er komt een appje terug: Vanavond zit ik in je. Meer staat er niet. Hij knipoogt als ik zijn kant opkijk en ik voel dat mijn wangen gaan gloeien.

Zonder iets te zeggen glippen we gelijktijdig het partycentrum uit. Op de parkeerplaats vouwt hij zijn vingers in de mijne en trekt me zijn auto in. Zwigend rijden we naar het motel twee kilometer verderop. Hij ruikt naar een mengsel van musk, wasmiddel en vers zweet. Ik wil het allemaal proeven. Ik wil hem helemaal.

Al in de lift zoenen we, knopen de eerste kledingstukken los. Vanuit zijn bakkebaard glipt een zweetdruppel en ik druk mijn lippen erop. Joël gromt. Ik sluit mijn ogen en zie al een trouwjurk en ranonkels in een handzaam boeketje. Daar moet het uiteindelijk naartoe, maar ik wil ons nu nog even stilhouden. Kennis is macht, heb ik geleerd. Hoeveel salarisverhoging zal ik krijgen als ik erachter kom of een Belgisch filiaal goedkoper inkoopt dan via de reguliere en verplichte weg via het hoofdkantoor? En levert het me misschien een promotie op als ik ontdek welke collega overweegt met zijn vaste klanten over te stappen naar een concurrent? Het is beter dat niemand weet wie mijn bron is.

'Vertel eens', fluister ik in zijn oor, nog natintelend en gloeiend. Ik rol tegen hem aan om niet op de natte plek in het laken te hoeven liggen. Joël beantwoordt alle vragen die ik stel. Liggend in mijn armen vertelt hij over klusjes zonder factuur en rebellerende collega's. Ik lach. Als ik discreet hier en daar wat prikjes uitdeel en verslagen opvraag, zal ik op stafvergaderingen bewonderende blikken oogsten. Joël houd ik natuurlijk buiten schot. Het is gekkenwerk om de kip met de gouden eieren te slachten. Bovendien heb ik nog plannen met Joël. Over anderhalf jaar bakt hij in mijn tuin met een kookschort voor hamburgers op mijn barbecue en drinkt hij Corona's met mijn vrienden. We zullen lachen, dagdromen en 's avonds de sterren van de hemel vrijen. Knijpen onze

kinderen later ook zo typisch met hun ogen? Het kriebelt in mijn buik.

En het kriebelt óp mijn buik. Joël krast met een nagel rode streepjes in mijn huid. 'Wat zet het kantoor in Brabant eigenlijk om aan meerwerk?' vraagt hij. 'Volgens mij doet die manager het best goed. Weet jij wat hij verdient?' Met zijn hoofd leunt Joël op zijn linkerelleboog en zachtjes kust hij mijn oogleden. Wat ruikt hij lekker.

'Zou ik je dat wel moeten zeggen?' zeg ik plagend.

Joël drukt zijn tong in mijn mond. Ik proef mezelf. Voor ik het weet glijdt zijn vinger bij me naar binnen en meer dan wat gehijg krijg ik niet uit mijn keel geperst.

We liggen verstrengeld op het puntje van het bed, omdat dat de enige plek is waar we allebei nog kunnen liggen zonder vochtplekken die het laken koud doen aanvoelen.

'Ik heb jou ook informatie gegeven', dringt Joël aan wanneer ik ontwijkend glimlach. Als ik mijn hand zigzaggend onder de lakens omlaag laat glijden, grijpt hij hem vast. Ik voel hoe mijn pols wordt vastgeklemd tussen zijn vingers, nog klam van daarnet. Zijn ogen staan hard als hij het zegt: 'Ik hoop dat je geen verkeerde verwachtingen hebt, maar tussen ons wordt het niets. Ik vind je mooi, lekker, lief. Maar meer zit er niet in. En dit is toch ook leuk?'

De kraaienpoten zien er ineens niet meer zo schattig uit.

'Kom op nou, dame. We zijn allebei single en vol ambities. Jij helpt mij, ik help jou. Kennis is macht, weet je wel? Promotiekansen voor ons allebei en lekkere seks op de koop toe. Volgens mij is dat een win-winsituatie.'

Zijn stem klinkt bloedserieus. De greep om mijn polsen verslapt en ik voel zijn wijsvinger rondjes trekken om mijn navel.

'Wat zeg je ervan, lekkertje?'

Een auto rijdt de parkeerplaats op. Koplampen verlichten het gordijn. De flits duurt hooguit een seconde, maar in gedachten zit ik weer in het karretje van de Python. Het is windstil en een paar seconden staat de wereld stil. Dan klikt de ontgrendeling open en ik stort omlaag. ■